

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Epitome I. Alvarez De Paz In omnes libros De Vita Spirituali Eiusque Perfectione

Álvarez de Paz, Jacobo

Antverpiæ, 1620

Dè bonis vitæ religiosæ: quanta benignitate Deus Religiosos adspiciat,
caput. 5.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-49057](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-49057)

ternum accipiam? pater meus es tu, quem sequor, quem amo, cui placere, & similis esse cupio, Deus meus, & susceptor salutis meæ.

CAPVT V.

De bonis vitæ Religiosæ, quanta benignitate Deus religiosos adspiciat.

Religiosa vitæ cælum est, aut imago quædam cæli sanctissima, quam sicut stellæ firmamentum, ita varia ac innumera bona condecorant. Ingressus ipse plurimis bonis plenus est, quæ Deus ad victoriam sæculi & comitû eius diaboli, & carnis, & ad noui hospitis in suam domum gratanter admissi consolationem impertit. Progressus innumerabilibus donis, & occasionibus proficiendi refertus, quibus homo ad vitæ puritatem euehitur. Egressus mirabili tranquillitate mentis, & abundantissimis ad beatitudinem acquirendam auxilijs cumulatus. Quare æquum sane est, vt tam ingens beneficium agnoscamus, & misericordias Domini in æternum cantemus. Iste autem misericordiæ quas Deus in religiosos contulit, ad breue compendium redactæ, duæ sunt, à Paulo recensitæ: *Qui eripuit nos (inquit) à potestate tenebrarum, & transtulit in regnum filij dilectionis suæ.* Magnum beneficium quod

Coloss. 1

B Deus

Deus eos à misera seruitute tenebrarum eripuit, sed multo maius, atque præstantius, transtulisse illos in religiosum statum, in regnum dilecti filij sui, quod bona ineffabilia comprehendit.

Videt ergo Dominus oculis benignissimis animam, quam ad se vocare decreuit, licet vitijs, ac peccatis deditam, & solis rebus terrenis occupatam: quia eam respicit non ut puniat, sed ut iacentem erigat, fugientem reducat, maculatam lauet, fœdam venustet, pauperem ditet, & destructam, ac solo æquatam reedificet. Dominus Deus tuus, ô anima religiosa, vidit te conculcatam in sanguine tuo, non tamen despexit, imò exultauit, & gauisus est, quia aptissimam misericordiae suae materiam inuenit. An non materia misericordiae miseria est? & quid te miserabilius, quam peccatorum reatus ligabat, mundana desideria suffocabant, & aduersarius humani generis diabolus vincam & compeditam derinebat? Qui his oculis te vidit, ô anima, absque dubio non tibi iratus, & infestus; sed mitis, ac benignus adspexit. Adspexit te, sicut bonus pastor ouem suam; sicut trapezita sapiens gemmam suam; sicut dilectus sponsus sponsam suam. *Quia oculi Domini super iustos, & super eos, quos potenter ad iustitiam vocat, ut eruat à morte animas eorum, & alat eos in fame.* Adspexit denique, ut eam benedictionem

Psa. 33.

nem assequeris. Cōuertat Dominus vultum suum ad te, vt det tibi pacem. Ad hoc enim vidit, vt à sæculi contentionibus & bellis eriperet, & abundantissima pace, animique tranquillitate cumularer, & dixi tibi. (inquit) cum esses in sanguine tuo, viue. Dixi inquam Ezech.
16. tibi in sanguine tuo; viue. Hoc est primum religiosè vitæ beneficium, quæ à diuina vocatione exorditur. Diuina vero vocatio nulla alia voce commodius explicari potuit, quam hoc verbo, viue. Nam cum quis ad religionem vocatur, à faucibus mortis eripitur, & vocatur ad vitam. Vox Domini in virtute, vox Domini in magnificentia. Intonat voce virtutis & dicit, fugite de medio Babylonis, & saluet vnusquisque animam suam. Adest commotio, cum ij, qui vitam religiosam sunt aggressuri, à somno vitiorum excitantur, in quo iacebant penè sepulti, & de nouo vitæ genere lectando, meditari incipiunt; ac rursus viuunt, cum omnia, quæ mortem afferebant, in ipso ingressu religionis, per veram detestationem deserunt, & modo viuendi placido atque tranquillo semetipsos subiiciunt.

Hæc igitur fuga sæculi, hæc diuinæ vocationis auditio, hæc huius vocis acceptio, qua dictum est animæ: viue, est natiuitas perseuerans, qua cæpit viuere Deo, vt si velit, facillime iam nunquam ipsa moriatur. Nam in sæculo nonnunquam sanè Deo viuatur, dum

quis peccatis valedicit, & pœnitentiæ gemitibus suscitatur. At in cœnobio animæ vita multò conseruatur facilius, cùm occasionum ademptio, regularum instructio, clamores senum, exempla feruidorum, prælati cura, & ipsa vocationis gratia eam tueatur atque custodiat.

Indith. 5 Quadrat reverà in eius professores illud quod de Israelitis dicit Achior. *Egressi mare rubrum, deserta Sina montis occupauerunt &c.* Hi enim non contenti mare rubrum trajecisse, id est (vt interpretatur Origines) gratiam baptismatis inuenisse, deserta montis Sina, id est, statum religiosum occupant: illo Psalmographi verbo delectati, *Ecce elongaui fugiens, & mansi in solitudine. expectabam eum, qui saluum me fecit à pusillanimitate spiritus & tēpestare.* Desertum bonum est, vbi longè sunt tumultus vitiorum, vbi nullus strepitus tumultuationis, sed in silentio auditur vox turturis, & gemitus non cessat ex desiderio diuini amoris: desertum bonum, vbi procul desideria læcularia, desideria carnalia, Religionis deserta, & solitudines bonæ, in quibus ea desunt quæ animæ possunt officere, & ea abundant, quæ possunt salutem veram, & desideratam puritatem afferre. In his solitudinibus pinguescēt religiosi, tanquam speciosa deserti, & exultatione tanquam colles accingentur; quia fontes amari propriæ abnegationis, & corporalis affli-

*Orig.
hom. 5.
in Exo-
dum.
Pf. 54.*

afflictionis sibi dulcescunt, & pane de cælo
 allato reficiuntur, qui nihil aliud est, quam
 omnis virtutis exercitatio, & diuinæ consola-
 tionis affectio. Status hic, cui prædicta bona
 tam propria vitæ iucundæ & tranquillæ in-
 sunt, iure optimo dicitur vitæ, & cum ad eum,
 ó homo, vocatus es, dictum est tibi, iue: qua
 voce Dei es mirabiliter translatus ad vitam.
 Cum vocamur ad religionē, in vitam addu-
 cimur. per Paulum dicitur: *mortui enim estis, &*
vita vestra abscondita est cum Christo in Deo, cum
Christus apparuerit vita vestra, tunc & vos appare-
bitis cum ipso in gloria. Sicut lignum corrumpi-
 tur, vt ignis generetur, & granum frumen-
 ti moritur, vt iterum auctum & multiplica-
 tum viuat: ita in hac religiosa vocatione, ho-
 mo sæculo moritur, & ob hanc causam mor-
 tuus vocatur, sed viuat Deo, vt non mortuus,
 sed potius viuens appelletur. Est ergo reli-
 gio quædam suavis, & pretiosa mors, qua re-
 ligiosi moriuntur sæculo, vt Deo viuant, ac
 cælestibus desiderijs. Omnino fælix mors
 (ait Bernardus) quæ sic immaculatum ser-
 uat, imò penitus alienum facit ab hoc sæcu-
 lo, sed necesse est, vt qui non viuat in se,
 viuat Christus in illo. Hoc est enim quod
 ait Apostolus: *Viuo autem, iam non ego, vi-*
uit verò in me Christus. Quid hac morte pretio-
 sus? quid vtilius? quid suauius inuenitur? qua

Coll. 3.

Bern.
ser. 7.
in qua-
drag.

Gal. 2.

homo ea, quæ molestiam adferunt, nec aduertit, nec sentit; ea verò, quæ spiritua-
lem voluptatem, ac tràquillitatem tribuunt,
tanquam verè viuens, percipit, & in augmen-
tum perfectionis aduertit? Qui enim habue-
rit in se mortem Iesu, is & vitam Iesu in cor-
pore suo habebit. Operetur igitur mors in
nobis, vt operetur & vita. Hæc igitur mors,
qua sæculo morimur, vitam veram non tollit,
imò eam infert, atque ad eò nobis mundo
mortuis, à Deo potentissima voce dicitur, vt
viuamus, & à morte transeamus ad vitam.

*Ambr.
lib. de
fuga sa-
culi. c. 7.*

Mortui sæculo sumus (inquit Ambrosius)
quid adhuc sæculo deseruimus? Mortui su-
mus cum Christo, quid adhuc vitæ huius a-
ctus requirimus? Mortem enim Christi in
corpore nostro circumferimus, vt & vita
Christi in nobis manifestetur. Non ergo iam
nostram illam vitam, sed Christi vitam viui-
mus, vitam innocentia, vitam castimoniam,
vitam simplicitatis, omniumque virtutum.
Cum Christo resurreximus, in ipso viua-
mus, in ipso adscendamus, vt serpens calca-
neum nostrum, quod vulneret, in terrenis
reperire non possit.